

Rezolūcija

Apzinoties, ka cilvēka darbības izraisītais piesārņojums pasaulē rada arvien pieaugošus draudus cilvēces eksistencei nākotnē, kā arī Krievijas karš pret Ukrainu un uzbrūkošā enerģijas krīze rada jaunus satricinājumus,

atbalstot pielāgošanos un cīņu pret klimata pārmaiņām,

iestājoties par enerģijas un resursu taupīšanu, aprites ekonomiku un enerģijas ieguvī no atjaunojamiem energoresursiem,

uzsverot cilvēka dzīves kvalitātes un kultūras mantojuma saglabāšanas nozīmi nākamajām paaudzēm,

mēs Nacionālās kultūras mantojuma pārvaldes diskusijas dalībnieki atzīstam:

1. Kultūras mantojums ir vērtība sabiedrībai, kas sastāv no pagātnes uzkrātu izcilāko vērtību kopuma, zaudēšanas gadījumā tas ir neatjaunojams resurss, tāpēc izmantojams saudzīgi, maksimāli saglabājot tā autentiskumu, oriģinālo vērtīgo substanci, vizuālo tēlu, noskaņu un informatīvo nozīmi;
2. Kultūras mantojuma ievērojami liela daļa – būvētais mantojums savā radīšanā un pastāvēšanā ir pierādījis ilgu kalpošanas mūžu, racionālu ieguldīto, visbiežāk vietējo materiālu lietojumu, salīdzinoši mazu vides piesārņojumu būvniecībā un uzturēšanā, kā arī spēju tikt atjaunotam;
3. Kultūras mantojums visbiežāk ir izmantojams resurss, tā uzturēšana un saudzīga atjaunošana veicina ieguldāmo resursu taupīšanu un piesārņojuma mazināšanu. Kultūrvēsturiskā vidē katram jaunam elementam ir sava ietekme, tā var būt pozitīva, neitrāla vai arī negatīva.
4. Kultūras mantojuma atjaunošanā nepieciešamas zināšanas par vietas un objekta vēsturi, arhitektoniskām, mākslinieciskām, tehnoloģiskām vai arheoloģiskām vērtībām, ir jāpārzina objekta specifika. Atjaunošanas darbu izpildē nepieciešama profesionāla pieredze, prasmes un zināšanas.
5. Kultūras mantojuma atjaunošanai jābūt saudzīgai pret oriģinālu. Visbiežāk ir iespējami kultūras mantojuma vērtību netraucējoši

- papildinājumi. Tos jācenšas radīt atgriezeniskus, vērtīgu substanci neiznīcinošus, kopējo vizuālo tēlu pēc iespējas mazāk ietekmējošus. Ja neizbēgami ir apjomīgāki papildinājumi, tad tiem jābūt kā jaunai pievienotai vērtībai ar laikmeta, bet iederīgu tēlu;
6. Būvētas telpiskās vides attīstībā nepieciešami pārdomāti, pietiekami izsvērti un uz ilgtermiņu vērsti, kvalitatīvi risinājumi. Vispirms izmantojamas esošās kultūrvēsturiskās būves un tikai pēc tam jāplāno jauna būvniecība. Arvien vairāk nepieciešams tiekties būvēt mazāk, bet kvalitatīvāk. Laikmeti var sadzīvot kopā, kultūras mantojuma, mūsdienu arhitektūras un dizaina saspēle var dot jaunu kvalitāti. Arvien nozīmīgāka kļūst atgūto materiālu atkārtota izmantošana;
 7. Ņemot vērā moderno tehnoloģiju straujo attīstību ir jātiecas uz gudriem risinājumiem, neizslēdzot arī vienkāršību un nepazaudējot estētiku;
 8. Ir jāpārskata vajadzības, jāspēj pielāgoties laika diktētiem izaicinājumiem;
 9. Enerģijas taupīšana un enerģijas ieguve no atjaunojamiem energoresursiem var sadzīvot kopā ar kultūras mantojuma saglabāšanu. Jāmeklē risinājumi un telpiskās vides attīstībā jāveido dialogs. Nepieciešami pētījumi un labākās prakses izcelšana. Dažkārt jābūt gataviem arī uz samērā īslaicīgiem, bet atgriezeniskiem risinājumiem, kuriem nav paredzamas ilgtermiņa ietekmes sekas, bet šādos gadījumos jābūt ļoti uzmanīgiem, jo sabiedrība kultūras mantojuma vērtību bauda ikdienā un katrs piesārņojums dod negatīvu ietekmi nozīmīgu vērtību kopumam, kā arī veido mūsu priekšstatus un ietekmē apziņu.
 10. Kultūras mantojuma saglabāšanas ideja rosina, bet kultūras mantojuma radīšana un pastāvēšana māca sabiedrību dzīvot atbildīgāk pret nākotni. Jācenšas veicināt uz tradīcijām balstītu metožu, materiālu un prasmju izmantošanu un jāizsver to lietošanas iespējas mūsdienu risinājumos.

Juris Dambis Dr. Arch., Andris Kronbergs Arch. Agris Kamenders Dr.sc.ing., Anna Ancāne Dr. Art., Marija Katrīna Dambe Mag. Arch., Madara Marcinkus Mag. Arch. Ervīns Krauklis Dipl. Arh.

16.09.2022.